BIULETYN Lis Nr 5 (65)

Polskiego Związku Radioorientacji Sportowej

WARSZAWA MAJ 2002

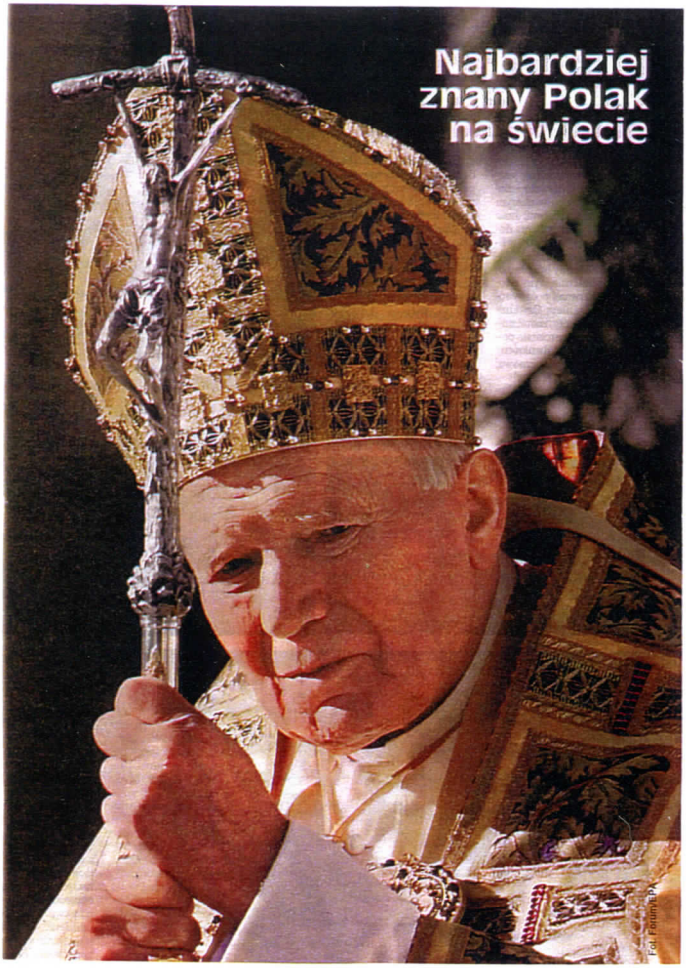

Decyzja
Prezydium Zarządu Polskiego Związku Radioorientacji Sportowej z dnia 30 marca 2002 r. ustalająca kategorie wiekowe w radioorientacji sportowej na sezon sportowy 2002

W sezonie sportowym 2002 w zawodach licencjonowanych radioorientacji sportowej kategorie wiekowe określone są w poniższej tabeli:

Nazwa kategorii	Dolny limit wieku	Górny limit wieku	Oznaczenie
Dzieci starsze	9	12	K,M-12
Młodzicy	12	14	K,M-14
Juniorzy młodsi	14	16	K,M-16
Juniorzy starsi	16	18	K,M-18
Młodzieżowcy	18	20	K,M-20
Seniorzy	20	bez ograniczeń	K,M-21
Old-timer's	34 (kobiety), 39	bez ograniczeń	K–35,M-40
Weterani	54	bez ograniczeń	M-55

Pod pojęciem "dolny limit wieku" rozumie się ukończenie wskazanego wieku najpóźniej do dnia 31 grudnia roku poprzedzającego sezon startowy. Analogicznie pod pojęciem "górny limit wieku" rozumie się maksymalny wiek jaki może ukończyć zawodnik w roku kalendarzowym, w którym odbywają się zawody.

Prezes
Polskiego Związku Radioorientacji Sportowej

/ - / Zdzisław Strzemieczny

LIST OTWARTY
DO DOWÓDCÓW JEDNOSTEK WOJSKOWYCH WP

Drodzy Koledzy !

Zwracam się do Was jako oficer rezerwy, przez wiele lat pełniący zaszczytną zawodowa służbę wojskowa.

Trwająca w ostatnich latach dyskusja nad podniesieniem efektywności procesu szkolenia bojowego żołnierzy spotyka się z coraz większym odzewem organizacji pozarządowych. Jedną z form szkolenia jest sport, a ściślej współzawodnictwo sportowe w dyscyplinach wojskowo-użytecznych.

Polski Związek Radioorientacji Sportowej, działając zgodnie z podpisanym „Porozumieniem o współpracy z jednostkami organizacyjnymi resortu Obrony Narodowej", już po raz szósty organizuje Mistrzostwa Wojska Polskiego w Radioorientacji Sportowej. Adresujemy tę imprezę w pierwszej kolejności do żołnierzy jednostek rozpoznania radioelektronicznego i pozostałych jednostek rozpoznawczych, ale także do żołnierzy służby topograficznej, do podchorążych oraz wszystkich innych osób zainteresowanych łącznością i orientacją w terenie. A stawką w zawodach jest nie byle jaka nagroda – Puchar Przechodni Ministra Obrony Narodowej. Pierwszy taki puchar wywalczyła na własność Jednostka Wojskowa nr 3031 ze Skierniewic. Kolejny, drugi puchar czeka ciągle na zwycięzców.

Wychodząc naprzeciw oczekiwaniom władz wojskowych, systematycznie rozszerzamy wachlarz konkurencji rozgrywanych w Mistrzostwach WP. Przez pierwsze cztery edycje zawodów skupialiśmy się na tzw. „biegu klasycznym" – poszukiwaniu ukrytych w lesie pięciu nadajników małej mocy, pracujących na ustalonej częstotliwości emisją telegraficzną w cyklu pięciominutowym. Zawodnik, wyposażony w namiernik sportowy oraz mapę do biegu na orientację miał w jak najkrótszym czasie zlokalizować i odnaleźć wszystkie nadajniki, a następnie dobiec na metę.

Od ubiegłego roku do programu zawodów doszła nowa konkurencja – radionawigacja satelitarna (GPS). Na starcie zawodnik otrzymuje zestaw współrzędnych punktów kontrolnych oraz czystą mapę terenu. Wprowadza zadane punkty do pamięci odbiornika GPS, a następnie w jak najkrótszym czasie stara się odnaleźć je w terenie.

W tym roku proponujemy startującym jednostkom dwie dalsze konkurencje: foxoring i wielobój zwiadowców. „Foxoring" – to także połączenie klasycznego biegu na orientację z namierzaniem sportowym.

Zawodnik musi dotrzeć do określonych rejonów lasu na podstawie mapy sportowej. Tam uruchamia namiernik i szuka ukrytego nadajnika. Moc sygnału nadajnika jest tak mała, że jest on praktycznie niesłyszalny spoza zaznaczonego na mapie rejonu. Ta konkurencja kładzie zatem większy nacisk na umiejętność orientacji w terenie.

„Wielobój zwiadowców" – to konkurencja o odmiennym charakterze. Po pierwsze jest to konkurencja zespołowa. Zespół stanowią trzy osoby: dowódca-nawigator, zawodnik namierzający oraz kierowca. Zespół przemieszcza się w rejonie zawodów samochodem terenowym, przy czym zawodnik namierzający może poruszać się pieszo. Wyposażenie zespołu stanowią: odbiornik GPS, namiernik sportowy KF lub UKF, busola, 2 mapy, przybory do rysowania, stoper. Na starcie zespół otrzymuje mapy oraz współrzędne punktów namiarowych. Na sygnał startu uruchamiany jest odbiornik GPS i zespół przejeżdża na pierwszy punkt namiarowy. Tam dokonuje namiaru trzech nadajników („lisów") pracujących w reżimie ciągłym, ale na różnych częstotliwościach, wkreślając namiary na mapę. Następnie przejeżdża na drugi punkt namiarowy i powtarza tę procedurę. Wykreślone namiary wskazują lokalizację pracujących nadajników. Kolejnym zadaniem zespołu jest dojazd jak najbliżej zlokalizowanych nadajników, po czym zawodnik namierzający dociera pieszo do nadajnika i uzyskuje potwierdzenie. Po zaliczeniu wszystkich PK lub po upływie limitu czasu, zespół udaje się na metę.

Wszystkie wymienione powyżej konkurencje mogą być nie tylko doskonałą zabawą, ale również obiektywnym sprawdzianem umiejętności naszych zwiadowców. Serdecznie zatem zachęcam wszystkich zainteresowanych do udziału w Mistrzostwach (druga dekada września 2002). Aby zapewnić właściwe przygotowania reprezentacji jednostek wojskowych – nasz Związek oferuje dwojaką pomoc. Po pierwsze możliwość przeszkolenia instruktorów WF (i innych zainteresowanych) na kursie sędziowskim radioorientacji sportowej w trzeciej dekadzie czerwca, po drugie wsparcie techniczne i kadrowe klubów cywilnych sfederowanych w Związku. Zapraszam po szczegółowe informacje. Nasze adresy: korespondencyjny - 00-950 Warszawa 1, skrytka poczt. Nr 1; siedziba Biura Zarządu PZRS – 00-378 Warszawa, Jaracza 2/514; strona www . pzrs . org . pl; poczta elektroniczna - lis @ pzrs . org . pl; telefon/faks – (0-22) 6251234.

płk rez. dr inż. Marek Ruszczak
Sekretarz Generalny
Polskiego Związku Radioorientacji Sportowej

Warszawa, 20 maja 2002 r.

Eliminacje do Ogólnopolskich Zawodów Młodzieży Szkolnej o Puchar Ministra Edukacji Narodowej Zamość 11-12 maja 2002

Foxoring pierwszego dnia eliminacji do OZMS w radioorientacji sportowej rozgrywanych w kompleksie leśnym Płoskie zgromadził na swoim starcie 30 zawodników reprezentujących dwa uczniowskie kluby sportowe z terenu gminy Zamość: UKS AZYMUT i UKS GLADIATOR.
Konkurencja odbyła się bardzo sprawnie, mali zawodnicy bez trudu odszukali ukryte w lesie mikronadajniki. W komentarzach po biegu było słychać głosy, że jest to łatwiejsze od tradycyjnych łowów na lisa. Zapewne wielki wpływ na taką opinię wśród biegających zawodników miał gruntowny trening z mapą, kompasem i radiem jaki odbyła większość startujących zawodników z obu klubów i przedstawicielami nowopowstałego UKS YMCA z Lublina w dniach 30 kwietnia do 4 maja w Żelazku koło Ogrodzieńca na Jurze Krakowsko – Częstochowskiej.

Bieg klasyczny w paśmie 3,5MHz jaki odbył się drugiego dnia eliminacji na swoim starcie zgromadził 39 zawodników – dojechała drużyna Chełmskiego Stowarzyszenia Radioorientacji Sportowej. Przed startem zawodników zabrał głos przybyły v-ce wójt Gminy Zamość Stanisław Grześko, witając na zamojskiej ziemi i życząc udanych startów. Trasa zbudowana przez Kol. Krzysztofa Czerwieńca mniej wprawionym zawodnikom sprawiła sporo trudności, czasy poszukiwania były ponad godzinę, niektórzy „pogubili" lisy.

W obsłudze zawodów debiutowali sędziowie – kandydaci: Adam Tur, Artur Nalepko, Piotr Chabros – Prezes UKS GLADIATOR, Dorota Kurzyńska, Sereda Krzysztof i Sędzia Młodzieżowiec – Maciej Grzelak. Na zakończenie zawodów Sędzia Główny Leszek Stankiewicz wręczył najlepszym zawodnikom dyplomy i upominki.

ELIMINACJE DO VIII OGÓLNOPOLSKICH ZAWODÓW MŁODZIEŻY SZKOLNEJ W RADIOORIENTACJI SPORTOWEJ ZAMOŚĆ 2002

FOXORING

M - 12

Lp	Nazwisko i imię	Pkt.	czas	Klub
1.	Kłus Kamil	5	0:22:14	UKS AZYMUT
2.	Bubiłek Krzysztof	5	0:27:35	UKS AZYMUT
3.	Tłuczek Maciej	5	0:29:18	GLADIATOR
4.	Pędzierski Rafał	5	0:33:02	GLADIATOR
5.	Szymanek Marek	5	0:43:46	UKS AZYMUT
6.	Nalepko Andrzej	4	0:55:12	UKS AZYMUT
7.	Wróbel Jarosław	4	0:41:17	UKS AZYMUT
8.	Tłuczek Michał	3	1:03:02	GLADIATOR

K – 12

Lp	Nazwisko i imię	Pkt.	Czas	Klub
1,	Stankiewicz Małgorzata	4	0:33:24	UKS AZYMUT
2.	Czerwieniec Marlena	4	0:33:27	UKS AZYMUT
3.	Kłus Diana	4	1:15:02	UKS AZYMUT
4.	Szymanek Klaudia	4	1:24:16	UKS AZYMUT

M – 14

Lp	Nazwisko i imię	Pkt.	Czas	Klub
1.	Szymanek Mateusz	5	0:18:12	UKS AZYMUT
2.	Bubiłek Wojciech	5	0:28:47	UKS AZYMUT
3.	Staniszewski Michał	5	0:31:18	UKS AZYMUT
4.	Chwała Patryk	5	0:37:27	GLADIATOR
5.	Czop Marcin	4	0:53:42	UKS AZYMUT
6.	Adamczuk Mateusz	4	1:05:44	GLADIATOR

WYNIKI SPORTOWE

K – 14

Lp	Nazwisko i imię	Pkt.	Czasz	Klub
1.	Puchacz Karolina	5	0:26:15	UKS AZYMUT
2.	Szymanek Małgorzata	5	0:34:40	UKS AZYMUT
3.	Błażejczyk Ewelina	5	0:52:28	GLADIATOR

M – 16

Lp	Nazwisko i imię	Pkt.	Czas	Klub
1.	Sereda Adam	5	0:19:15	UKS AZYMUT
2.	Niedobylski Tomasz	5	0:23:40	GLADIATOR
3.	Petrzelis Damian	5	0:27:34	UKS AZYMUT

K – 16

Lp	Nazwisko i imię	Pkt.	Czas	Klub
1.	Klus Milena	5	0:17:24	UKS AZYMUT
2.	Puchacz Katarzyna	5	0:17:47	UKS AZYMUT
3.	Chwala Justyna	5	0:24:30	GLADIATOR
4.	Flis Ewelina	4	0:37:43	UKS AZYMUT
5.	Niedobylska Małgorzata	4	1:15:08	GLADIATOR
6.	Rzemieniuk Katarzyna	3	0:58:27	UKS AZYMUT

ELIMINACJE DO VIII OGÓLNOPOLSKICH ZAWODÓW MŁODZIEŻY SZKOLNEJ W RADIOORIENTACJI SPORTOWEJ ZAMOŚĆ 2002 KONKURENCJA 3,5 MHz

M - 12

Lp	Nazwisko i imię	Pkt.	czas	Klub
1.	Kłus Kamil	3	0:27:48	UKS AZYMUT
2.	Bubilek Krzysztof	3	0:35:16	UKS AZYMUT
3.	Tluczek Maciej	3	0:33:04	GLADIATOR
4.	Pędzierski Rafal	1	0:48:24	GLADIATOR
5.	Szymanek Marek	3	0:47:50	UKS AZYMUT
6.	Nalepko Andrzej	3	0:36:27	UKS AZYMUT
7.	Wróbel Jarosław	2	1:02:08	UKS AZYMUT
8.	Tluczek Michal	2	1:46:16	GLADIATOR
9.	Kozaczuk Karol	3	0:36:24	CHEŁM

K – 12

Lp	Nazwisko i imię	Pkt.	Czas	Klub
1,	Stankiewicz Małgorzata	3	0:49:23	UKS AZYMUT
2.	Czerwieniec Marlena	3	0:44:15	UKS AZYMUT
3.	Kłus Diana	2	0:43:44	UKS AZYMUT
4.	Szymanek Klaudia	3	0:58:13	UKS AZYMUT

M – 14

Lp	Nazwisko i imię	Pkt.	Czas	Klub
1.	Szymanek Mateusz	4	0:41:82	UKS AZYMUT
2.	Bubilek Wojciech	2	0:55:38	UKS AZYMUT
3.	Staniszewski Michal	4	0:48:34	UKS AZYMUT
4.	Chwała Patryk	4	0:58:02	GLADIATOR
5.	Czop Marcin	4	1:23:18	UKS AZYMUT
6.	Adamczuk Mateusz	3	1:03:24	GLADIATOR
7.	Bujanowski Pawel	4	1:44:08	CHEŁM

WYNIKI SPORTOWE

K – 14

Lp	Nazwisko i imię	Pkt.	Czasz	Klub
1.	Puchacz Karolina	4	0:45:28	UKS AZYMUT
2.	Szymanek Małgorzata	4	1:21:37	UKS AZYMUT
3.	Błażejczyk Ewelina	4	0:54:12	GLADIATOR

M – 16

Lp	Nazwisko i imię	Pkt.	Czas	Klub
1.	Sereda Adam	5	0:51:12	UKS AZYMUT
2.	Niedobylski Tomasz	5	0:54:17	GLADIATOR
3.	Petrzelis Damian	4	0:58:34	UKS AZYMUT
4.	Kusarek Kamil	5	0:55:43	CHEŁM
5.	Majdan Kamil	5	1:07:15	CHEŁM
6.	Oleszczuk Michał	5	1:43:12	CHEŁM
7.	Kulesza Adam	4	1:43:15	CHEŁM
8.	Grusza Marcin	2	1:12:27	CHEŁM

K – 16

Lp	Nazwisko i imię	Pkt.	Czas	Klub
1.	Kłus Milena	4	0:43:53	UKS AZYMUT
2.	Puchacz Katarzyna	4	0:42:15	UKS AZYMUT
3.	Chwała Justyna	4	1:10:43	GLADIATOR
4.	Flis Ewelina	4	1:24:38	UKS AZYMUT
5.	Niedobylska Małgorzata	4	1:13:24	GLADIATOR
6.	Rzemieniuk Katarzyna	3	1:11:53	UKS AZYMUT
7.	Bogacz Edyta	4	1:16:33	CHEŁM
8.	Kosińska Katarzyna	3	1:29:18	CHEŁM

Andrzej Jaroszyński

ZAŁOŻENIA STRATEGII BEZPIECZEŃSTWA RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Przesłanki nowej strategii

Wejście do Sojuszu Północnoatlantyckiego zmieniło geopolityczną pozycję Polski, przekreśliło ostatecznie skutki porządku jałtańskiego i podziału Europy na strefy wpływów. Członkostwo w NATO dało Polsce najpełniejsze, trwałe gwarancje bezpieczeństwa. Uczyniło Polskę członkiem wspólnoty demokratycznych i stabilnych państw. Przynależność tę ugruntuje przyszłe przystąpienie do Unii Europejskiej.

Korzystne przemiany nastąpiły w naszym bezpośrednim otoczeniu. Żyjemy w Europie pogłębiającej się integracji, w której aktywnie uczestniczymy. Większość naszych sąsiadów jest członkami lub podąża do członkostwa w zachodnich strukturach bezpieczeństwa. Niepodległa i demokratyczna Ukraina jest czynnikiem stabilności i bezpieczeństwa w regionie.

Jednocześnie pojawiły się nowe niebezpieczeństwa i wyzwania, również w naszym najbliższym otoczeniu, związane przede wszystkim z naruszaniem praw człowieka i wolności obywatelskich, z napięciami gospodarczymi i konfliktami etnicznymi oraz próbami tworzenia alternatywy dla europejskiej integracji, opartymi na niektórych doświadczeniach b. ZSRR.

W związku z tym zaistniała potrzeba aktualizacji obowiązujących dokumentów[1], a w rzeczywistości, wypracowania nowej postaci strategii bezpieczeństwa. Dyskusja na ten temat trwała już od dłuższego czasu zarówno na forum rządu, jak też w kręgach naukowych i środkach masowego przekazu.

Konieczność zmian wynikała nie tylko z przemian, jakie się dokonały od roku 1992 w sferze bezpieczeństwa europejskiego, ale także z potrzeby odpowiedniego przygotowania się do reagowania na kryzysy, które w bezpośredni bądź pośredni sposób zagrażałyby bezpieczeństwu i stabilności zarówno Polski, jak i jej najbliższego otoczenia. Członkostwo w NATO nie było już celem polskiej polityki bezpieczeństwa, lecz stało się instrumentem służącym realizacji polskiej racji stanu oraz sposobem wykorzystania nowych możliwości naszej polityki zagranicznej.

Udział w strukturze sojuszniczej spowodował również zharmonizowanie naszej strategii i planów obronnych z wytycznymi przyjętymi w ramach wspólnego planowania strategicznego NATO.

---

[1] *Założenia polskiej polityki bezpieczeństwa* oraz *Polityka bezpieczeństwa i strategia obronna Rzeczypospolitej Polskiej* przyjęte w listopadzie 1992 r. z inicjatywy prezydenta L. Wałęsy przez ówczesny Komitet Obrony Kraju.

Nowy dokument miał także za zadanie informować i kształtować opinię publiczną, zainteresowane podmioty międzynarodowe oraz stanowić podstawę dla prac nad rozwojem systemu obronnego państwa.

W tej sytuacji w kwietniu 1999 roku premier powołał międzyresortowy Zespół ds. opracowania projektu strategii bezpieczeństwa RP. Przewodniczącym został minister spraw zagranicznych, jego zastępcą minister obrony narodowej, w skład weszli m.in. minister-koordynator Służb Specjalnych, minister-szef Rządowego Centrum Studiów Strategicznych i podsekretarze stanu z wybranych resortów.

Zgodnie z zarządzeniem rady ministrów, praca Zespołu została zaplanowana na dwa etapy: do lipca 1999 roku zostały opracowane i zaaprobowane przez KSORM *Założenia strategii bezpieczeństwa RP*, jako roboczy dokument przejściowy, ukierunkowujący dalsze prace.

Propozycje objęcia zakresem tego dokumentu również problematyki bezpieczeństwa wewnętrznego, Zespół uznał za nieuzasadnione merytorycznie. Kwestie bezpieczeństwa wewnętrznego należą do innej, bardzo ważnej sfery działalności państwa. Oczekiwania społeczne w tej dziedzinie są tak duże, że nie można tej kwestii rozpatrywać na marginesie dokumentu poświęconego zapewnieniu bezpieczeństwa zewnętrznego. Ponadto zupełnie inne są instrumenty realizacji celów w tej sferze, inny byłby tu także resort wiodący.

Następnie został opracowany ostateczny projekt *Strategii bezpieczeństwa RP*. Po wielu konsultacjach wewnątrzresortowych *Strategia* została przyjęta przez Komitet Spraw Obronnych (24 listopada 1999), a następnie przez Radę Ministrów 4 stycznia 2000 roku.

Cele i zasady strategii bezpieczeństwa

Celem strategii bezpieczeństwa RP jest:

1) zapewnienie niepodległości, suwerenności i integralności terytorialnej państwa;

2) zagwarantowanie ochrony demokratycznego porządku konstytucyjnego, w tym pełni praw i wolności obywatelom RP;

3) stworzenie jak najlepszych warunków zewnętrznych dla rozwoju gospodarczego i społecznego kraju, a także zachowania dziedzictwa narodowego i rozwoju narodowej tożsamości;

4) wnoszenie wkładu w zapewnienie bezpieczeństwa sojuszników;

5) zapewnienie sprawiedliwego i trwałego ładu pokojowego w Europie, opartego na wspólnych wartościach demokracji, praw człowieka i praworządności oraz solidarności;

6) utrzymanie stabilności i rozwój współpracy w układzie regionalnym, europejskim i globalnym.

Polską realizowała powyższe cele z poszanowaniem prawa międzynarodowego, zgodnie z postanowieniami Karty Narodów Zjednoczonych oraz dokumentów OBWE. Respektując suwerenność innych krajów, Polska nie dąży do umacniania własnego bezpieczeństwa kosztem bezpieczeństwa innych państw. Realizuje własne interesy w zgodzie ze wspólnymi wysiłkami zmierzającymi do umocnienia bezpieczeństwa w Europie i na świecie.

Polska nie ma roszczeń terytorialnych wobec żadnego państwa. Nie traktuje żadnego państwa jako wroga. Wszelkie spory będzie rozwiązywać zgodnie z zasadami prawa międzynarodowego.

Uwarunkowania bezpieczeństwa

Środowisko bezpieczeństwa Polski podlega ciągłym i dynamicznym zmianom. Mają one generalnie pozytywny kierunek i stwarzają korzystne warunki dla rozwoju współpracy z naszymi partnerami. Polska nie musi stawiać czoła w przewidywalnej przyszłości egzystencjalnemu zagrożeniu. Pozostają wszakże ryzyka i niepewności, które mogą przekształcić się w konflikty, w tym również w naszym bezpośrednim otoczeniu.

Głównym czynnikiem stabilności polityczno-wojskowej na kontynencie jest Sojusz Północnoatlantycki. Polska będzie wnosić swój wkład w umacnianie Sojuszu, utrzymanie jego zdolności do wypełnienia podstawowych zadań bezpieczeństwa, to znaczy zapewnienie stabilnego euroatlantyckiego środowiska bezpieczeństwa, służenie jako forum konsultacji oraz instrumentu odstraszania i obrony, a także w ramach procesu wzmacniania bezpieczeństwa i stabilności – wnoszenia wkładu do zapobiegania konfliktom i opanowywania kryzysów oraz rozwijania partnerstwa, współpracy i dialogu z innymi państwami na obszarze euroatlantyckim. Priorytetem Polski jest zachowanie przez Sojusz zdolności do wypełniania jego funkcji jako organizacji obrony zbiorowej.

W naszej, a także sojuszniczej ocenie, agresja konwencjonalna na dużą skalę przeciwko Sojuszowi jest mało prawdopodobna, istnieje jednak możliwość pojawienia się takiego zagrożenia w dłuższym czasie. Polska wraz z pozostałymi sojusznikami jest wystawiona na różnorodne ryzyka wojskowe i niewojskowe, o wielokierunkowym i czasami trudnym do przewidzenia charakterze. Składa się na nie niepewność i niestabilność na obszarze euroatlantyckim i wokół niego, a także możliwość kryzysów regionalnych na obrzeżach Sojuszu. Niektóre państwa na tym obszarze znajdują się w obliczu poważnych trudności o podłożu ekonomicznym, społecznym i politycznym. Rywalizacje etniczne i religijne, spory terytorialne, nie wystarczające bądź nieudane próby reform, naruszenia praw człowieka, rozpad państw mogą prowadzić do lokalnej bądź nawet regionalnej destabilizacji.

Polska musi nadal brać pod uwagę znaczące siły konwencjonalne rozmieszczone w pobliżu jej granic oraz istnienie potężnych sił nuklearnych poza Sojuszem Północnoatlantyckim. Źródłem niepokoju jest rozprzestrzenianie broni masowego rażenia i środków jej przenoszenia. Interesy bezpieczeństwa Polski mogą być także wystawione na szwank poprzez akty terroru, sabotażu i przestępczości zorganizowanej, zakłócenie dostaw surowców o żywotnym znaczeniu, a także poważne zagrożenia środowiska naturalnego. Istnieje także zagrożenie ze strony obcych służb specjalnych. Działania podejmowane w tej dziedzinie mają nie mniej ważny aspekt sojuszniczy: nasza wiarygodność zależy również od naszej „szczelności" w tej sferze.

Koncepcja bezpieczeństwa

Polska traktuje bezpieczeństwo w sposób kompleksowy, który uznaje znaczenie czynników politycznego, ekonomicznego, społecznego i środowiska naturalnego, w połączeniu z niezbywalnym wymiarem wojskowym.

Ponadto RP pragnie osiągać swe cele zgodnie z prawem międzynarodowym, kierując się wartościami, które są nam bliskie, a szczególnie zasadą solidarności rozumianej szerzej niż solidarność sojusznicza. Chcemy także, aby użycie siły było wyłącznie realizacją prawa do obrony lub wynikało z mandatu społeczności międzynarodowej.

Polska wnosi wkład w starania Sojuszu mające na celu zapewnienie pokoju i wzmocnienie bezpieczeństwa oraz stabilności euroatlantyckiej poprzez: zachowanie więzi transatlantyckiej opartej na silnym i dynamicznym partnerstwie między Europą i Ameryką Północną, utrzymanie skutecznych zdolności militarnych niezbędnych dla odstraszenia i obrony oraz wykonania pełnego zakresu misji Sojuszu; rozwój europejskiej tożsamości w dziedzinie bezpieczeństwa i obrony (ESDI) w ramach Sojuszu; ogólną zdolność do pomyślnego opanowywania kryzysów; ciągłą otwartość Sojuszu na przyjęcie nowych członków; stałe dążenie do partnerstwa, współpracy i dialogu z innymi państwami jako składnika jego kooperatywnego podejścia do bezpieczeństwa euroatlantyckiego, w tym na polu kontroli zbrojeń i rozbrojenia. Polska kieruje się założeniami nowej koncepcji strategicznej NATO i będzie wnosić wkład w jej rozwój.

Polska będzie brać udział w zbudowaniu europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony w ramach Unii Europejskiej. Wobec tego celem Polski jest szybkie wejście na korzystnych warunkach do Unii Europejskiej. Polska będzie dążyć do zacieśnienia współpracy z mechanizmem wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa Unii.

Będziemy rozwijać dwu- i wielostronne stosunki z państwami Europy Środkowej i Wschodniej, w tym w ramach Grupy Wyszehradzkiej. Będziemy popierać euroatlantyckie aspiracje Litwy i innych państw bałtyckich oraz Słowacji, a także innych państw regionu. Polska będzie dążyć do rozwijania strategicznego partner-

stwa z Ukrainą. Będziemy prowadzić politykę otwartości wobec demokratyzującej się i kooperatywnej wobec Zachodu Rosji, szukając aktywnie punktów stycznych i konkretnych pól współpracy. Będziemy zabiegać o umacnianie się demokratycznych wartości na Białorusi i jej podmiotowości w stosunkach europejskich.

Polska sprzyja wzmacnianiu zdolności OBWE, jako najbardziej powszechnej organizacji w Europie, obejmującej także USA i Kanadę, do skutecznego działania, zwłaszcza na polu dyplomacji prewencyjnej, zapobiegania konfliktów, opanowywania kryzysów i odbudowy pokonfliktowej oraz budowy społeczeństw obywatelskich.

Będziemy zabiegać o doskonalenie zdolności Rady Bezpieczeństwa ONZ do ponoszenia – zgodnie z Kartą NZ – głównej odpowiedzialności za zachowanie pokoju i bezpieczeństwa międzynarodowego. Polska będzie nadal gotowa wnosić wkład w operacje pokojowe pod egidą ONZ.

Polska będzie dbać o niezakłócone funkcjonowanie reżimu kontroli zbrojeń i budowy zaufania na kontynencie europejskim – w tym zwłaszcza Traktatu o Konwencjonalnych Siłach Zbrojnych (CFE), dokumentu wiedeńskiego (CSBMs) i Traktatu o Otwartych Przestworzach – oraz o umacnianie reżimu nieproliferacji broni masowego rażenia i kontroli zbrojeń w układzie globalnym.

Z powyższej prezentacji wyraźnie widać, iż intencją autorów nowej strategii było z jednej strony zapewnienie narodowych interesów i aspiracji w dziedzinie bezpieczeństwa, a z drugiej uczynienie dokumentu spójnego (kompatybilnego) z elementami strategii Sojuszu (przyjętej w Waszyngtonie w czasie szczytu w NATO w kwietniu 1999 r.).

Tę kwestię można zaobserwować na przykładzie następujących obszarów:

1. Rozwój cywilizacyjny a zapewnienie stabilizacji (SB 3.1.1). Fragment ten podkreśla, iż bezpieczeństwo jest związane z rozwojem gospodarczym, edukacyjnym i kulturalnym, i że wyniki zmierzające do wzmocnienia systemu demokratycznego służą sprawom bezpieczeństwa RP. Jest to postawa, która odzwierciedla naczelną myśl *Koncepcji strategicznej*, mówiącej o rozszerzaniu sfery bezpieczeństwa poprzez rozwijanie wartości, których obronie jest poświęcony cel Sojuszu, także poprzez widzenie bezpieczeństwa własnego w korelacji z bezpieczeństwem całego obszaru euroatlantyckiego.

2. Udział w zapobieganiu konfliktom i zarządzanie kryzysami (SB 3.2.1, 3.2.2, 3.3.1, 4.6.1). *Strategia...* nie odnosi się tylko do operacji prowadzonych przez NATO, ale także do operacji ONZ i innych. Stanowi to wyraz przekonania, iż RP nie tylko otrzymuje gwarancje bezpieczeństwa, ale także zapewnia je innym. W praktyce, biorąc pod uwagę fakt, że kryzysy na małą skalę są bardziej prawdopodobne niż operacje obronne, tego rodzaju deklaracja stawia nas w grupie państw, które widzą znaczenie stabilności nie tylko w swoim najbliższym otoczeniu, ale także na większą, globalną skalę. Analogiczna postawa jest obecna jako czwarte z głównych zadań bezpieczeństwa *Koncepcji strategicznej*.

3) Bezpieczeństwo obszaru euroatlantyckiego (SB 1.2.2, 3.2.1, 3.4.3). Polski dokument ujmuje to zagadnienie na trzech płaszczyznach. Po pierwsze odwołując

się do zasad Karty ONZ i do wysiłków Sojuszu wzmacniających relacje z krajami partnerskimi; po drugie poprzez bezpośrednie odniesienie do wagi zachowania transatlantyckich relacji dla bezpieczeństwa tego obszaru; po trzecie poprzez zwrócenie uwagi na rozwój europejskich instytucji bezpieczeństwa (UZE i UE). Takie ujęcie wskazuje na rozumienie kwestii bezpieczeństwa w szerszym wymiarze niż wymiar wojskowy. Wszystkie powyższe elementy mieszczą się także w *Koncepcji strategicznej*.

4) Aktywny udział w działaniach organizacji międzynarodowych: ONZ, UZE, UE, OBWE (SB 3.2.3, 3.3.1, 3.3.2, 3.3.3-4). Wynika to z przekonania, iż żadna organizacja oddzielnie nie zapewni bezpieczeństwa we wszystkich aspektach i że nie ma między nimi hierarchicznej zależności lub gradacji. Myśl ta znajduje się w *Koncepcji...*, gdzie w par. 14 czytamy, iż istnienie *„wzajemnie wzmacniających się organizacji stanowi naczelną cechę środowiska bezpieczeństwa"*. Podobną myśl można też odnieść do regionalnych i subregionalnych więzów współpracy w zakresie bezpieczeństwa.

Swoje wystąpienie zakończę kilkoma uwagami o charakterze ogólnym.

Samo pojęcie „strategii bezpieczeństwa" jest używane na dwóch płaszczyznach. W przypadku polskiego dokumentu dotyczy stanowiska i działań politycznych skierowanych na zewnętrzne lub w odpowiedzi na zewnętrzne zagrożenia i jednocześnie tak rozumiana strategia bezpieczeństwa jest komplementarna w stosunku do jej części wojskowej, czyli strategii obronności, natomiast w niektórych krajach te dwa dokumenty są połączone i zazwyczaj nazwane strategią bezpieczeństwa. Sądzę, iż sam fakt wybrania danej opcji nie jest ważny, pod warunkiem, iż przyjęty dokument spełnia zasadniczy cel, tzn. stanowi jasną i użyteczną bazę do dalszych prac wdrożeniowych. Z tego punktu widzenia, omawiany dokument daje takie gwarancje. Nowo przyjęty dokument *Strategia obronności* 23 maja 2000 r. – który opiera się na zasadach i ocenach zawartych w *Strategii bezpieczeństwa* – jest chyba najlepszym dowodem użyteczności i znaczenia swojego poprzednika.

Najistotniejszą jednak sprawą – w odniesieniu do obu dokumentów – jest ich implementacja. *Strategia bezpieczeństwa*, aby spełnić rolę, musi być poparta czynami, czyli wdrożeniem postulowanych działań i programów dla całego państwa. W przeciwnym razie powyższe dokumenty pozostaną martwą literą. Co rzeczywiście powinno pozostać z koncepcji – to praktyczne jej zastosowanie. Rzeczywistymi więc jej autorami będą te osoby i te instytucje rządowe i społeczne, które przemienią szlachetne deklaracje i dążenia w stałą i silną materię polityczną i obronną.

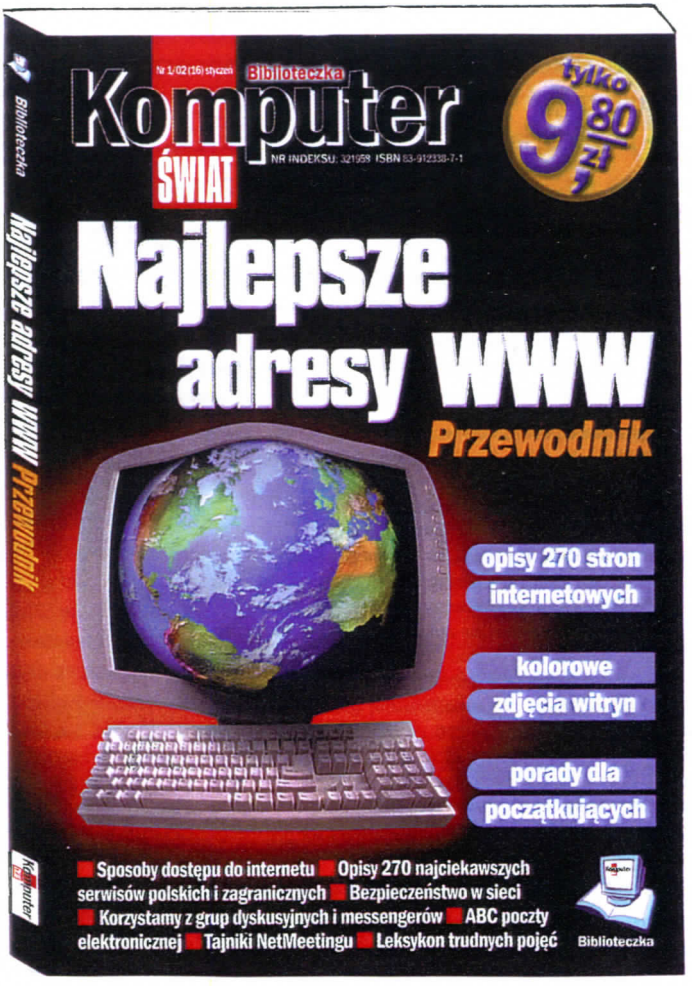

WYDAWCA: PZRS
ADRES REDAKCJI: ul. Jaracza 2.
00-950 Warszawa - 1, skr. poczt. Nr 1
tel/fax 625-12-34

BIULETYN Lis Nr 6 (78)

Polskiego Związku Radioorientacji Sportowej

WARSZAWA CZERWIEC 2003

UKS "AZYMUT" zdobywcą pucharu przechodniego MEN

W dniach 21-22 czerwca 2003 r. na terenie Gminy Wałcz, przeprowadzone zostały IX Ogólnopolskie Zawody Młodzieży Szkolnej o puchar przechodni Ministra Edukacji Narodowej, ufundowany w 1995 roku oraz III Młodzieżowe Mistrzostwa Polski w Radioorientacji Sportowej.

Ogółem w zawodach uczestniczyło 95 dziewcząt i chłopców w wieku 12-16 lat.

Głównym organizatorem zawodów był nowopowstały Uczniowski Klub Sportowy "Błyskawica" przy Szkole Podstawowej w Dębołęce. Dla zawodników przygotowannowe mapy rejonu zawodów "Dębołęka" w skali 1:10000 i "Lubno" w skali 1:15000.

Pomimo niekorzystnych warunków atmosferycznych zawody przebiegały sprawnie w prawdziwie sportowej rywalizacji.

Uzyskane wyniki obrazuje załączony na dalszych stronach komunikat klasyfikacyjny.

Puchar przechodni na stałe powędrował na ziemię zamojską, świadczyć o poziomie sportowym zawodników wywodzących się z Uczniowskiego Klubu Sportowego "Azymut" przy Szkole Podstawowej w Siedliskach.

Zarówno otwarcie zawodów, ich przebieg oraz zakończenie w plenerowej scenerii stadionu Centralnego Ośrodka Sportu w Wałczu, na długo pozostaną w pamięci uczestników.

Sędzia Główny
Zdzisław Strzemieczny

Na zdjęciu: puchar przechodni MEN, prezesowi UKS "Azymut", wręcza dyrektor Departamentu Strategii Rozwoju Sportu MENiS Pan Bogusław Wolwowicz.